

лѣзли отъ православіето и загубили правото да
искать вече Екзархія; че тый трѣба да са отрѣ-
кхтъ отъ службата и отъ владицхтъ си, да при-
несхтъ покаяніе прѣдъ патріаршіята и да ѣх мо-
лѣхтъ да имъ позволи да подкачатъ пакъ изново
въпросхтъ, и други таквызи се въ този смисль,
само съ различни думы. Грьцкый печатъ въ този
случай постѣпва по сѣщый начинъ, както цѣлата
грьцка книжевность. Послѣдната прѣдъвкува ста-
рата грьцка мѣдрость и не вижда настоящата Ев-
ропейска наука; а Цариградскый Грьцкы печатъ
пригризува патріаршескхтъ утвържденія, безъ да
сѣгледа, че това сѣ празны сламки, безъ пита-
телно сѣдържаніе. Ный Българетъ са осѣждаме въ
исканіята си, нашхтъ стремленія за своя черкова
са наричатъ не кановическы, неправославны, нъ
защо и на каквы основанія, това е грьцка тай-
на. За грьцхтъ нѣма каноны, нѣма черква, нѣма на-
родъ, нѣма правдины освѣнь грьцкый народъ, него-
вата черкова и неговхтъ правдины. За тѣхъ сичко
е безуміе и неправда, ако то не е сѣгласно съ
тѣхнхтъ щенія и фантазіи. Тый отъ край сѣ было
софисты и сѣ отричали правдата и честъта, до край
и ще си останхтъ таквизи. На тѣхъ и самхтъ апо-
столы да проповѣдатъ и да имъ казвать, че хри-
стіанството не забранява на българетъ да си иматъ
своя народна черкова, тый пакъ не ще слушать,
защото гордостъта и софистическхтъ мудрованія
ги заслѣпвають. Тѣхъ нашхтъ думы еще по мал-